

klart inden en bestemt Tid, medfører enhver Overskridelse, at Befragteren kan hæve Befragtningen. Denne Regel stemmer ganske med Reglen i Sølovens § 111, 1ste Stk., 1ste Led. Den bestemte Tid maa være angivet i selve Fragtaftalen enten direkte eller f. Eks. derved, at en bestemt Dag er anført som Kancelleringsdag.

Den i Sølovens § 111, 3die Stk., indeholdte Reklamationsregel tager kun Sigte paa Retten til Erstatning. I Overensstemmelse med almindelig dansk Retspraksis har man imidlertid anset det for rimeligt at foreskrive, at hvis Bortfragteren giver Meddelelse om, at Skibet vil komme for sent frem til Lastehavnen, maa Befragteren, hvis han vil hæve Befragtningen, gøre det uden ugrundet Ophold. Reglen er fundet nødvendig for at værne Bortfragteren mod til ingen Nytte at skulle sende Skibet frem til Lastehavnen og synes paa den anden Side ikke at træde Befragterens Interesser for nær.

Omfatter Aftalen flere Rejser, vil det afhænge af Forholdene i det enkelte Tilfælde, om en Forsinkelse, der giver Ret til at hæve, for saa vidt angaar en Rejse, ogsaa giver Ret til at hæve for de andre Rejser.

Til § 127.

Bestemmelsen svarer delvis til Sølovens § 164 in fine, men er her givet en generel Formulering. Forholdet er efter Forslaget det, at hvis der er flere Befragtere, skal Spørgsmaalet om Retten til at hæve Befragtningen paa Grund af Forsinkelse paa Bortfragterens Side afgøres for hver Befragter for sig. Men selv om en Befragter herefter har Ret til at hæve, vil denne Ret falde bort, hvis Lastning af hans Gods allerede har fundet Sted, og dets Udlosning igen vil medføre Skade for anden Befragter. Bestemmelsen vil iøvrigt ogsaa være anvendelig paa det Tilfælde, at der for de enkelte Dele af en samlet Ladning i Henhold til en Helbefragtningsaftale er udstedt særskilte Konnossementer, der allerede er kommet paa forskellige Hænder.

Til § 128.

Bestemmelsen svarer til Sølovens § 160, 1ste Stk., 1ste Punktum, men er dog lidt mere almindelig holdt, idet Ordene „paa Rejsen“ er udeladt.

Ved Anvendelsen af Bestemmelsen maa det erindres, at den efter § 71 ikke gælder, hvis andet udtrykkeligt er aftalt eller maa anses indeholdt i Aftalen eller følger af Sædvane. Angaar Aftalen saaledes Gods, der skal forsendes med Ruteskib, maa det hyppigst antages, at Bortfragteren, hvis det Skib, der oprindeligt var bestemt til at medtage Godset, gaar tabt, maa sende Godset med et andet af sine Skibe.

Det er anset uforment at gentage Reglen i Sølovens § 160, 1ste Stk., 2det Punktum. Den der indeholdte Regel vil følge af § 53, idet Skibsførerens Pligt til at varetage Ladningsejernes Interesser ikke falder bort, fordi Fragtaftalen iøvrigt opfører at gælde.

Til § 129.

Ligesom efter Sølovens §§ 160 og 164 har man anset det som rimeligt mod Bortfragteren, at der, naar Befragtningen hæves eller Aftalen ophører at gælde, efter at en Del af Rejsen er udført, skal betales en vis Afstandsfragt for det Gods, der er i Behold.

Tvivl har under Forslagets Udarbejdelse kun raadet med Hensyn til, hvorledes denne Afstandsfragt skulde beregnes. Flere forskellige Beregningsmaader har været bragt i Forslag, men man er sluttelig blevet staaende ved den i det foreliggende Forslag optagne Regel som den, der maa anses at tage mest ligeligt Hensyn til begge Parters Interesser. Afstandsfragten er herefter det Beløb, der bliver tilbage af den aftalte Fragt, naar Fradrag gøres efter Forholdet mellem Længden af den (faktisk) tilbagestaaende Rejse og Længden af den aftalte Rejse, saaledes at Hensyn dog ogsaa tages til Varigheden og til særlige Omkostninger ved saadanne Rejser. Afstandsfragten kan dog ikke overstige Godsets Værdi.

Den i Paragraffens 3die Stykke indeholdte Regel stemmer med, hvad der allerede nu er Praksis.